

Prezident Václav Klaus: Malé historické ohlédnutí se, jen 70 let

- CZ24 News | 27. května 2023

ČESKO: Historická výročí jsou, a by být měla, příležitostí k zamyšlení se. Tento týden si např. připomínáme 100 let od chvíle, kdy se narodil jeden z velikánů světové politiky Henry Kissinger (mé zamyšlení se nad tímto výročím je k přečtení [zde](#) a k poslouchání [zde](#)). Kissingerova dnešní nová aktuálnost je dána jeho nedávnými výroky k válce na Ukrajině, které jsou v souladu s politicky nekorektními názory mnoha z nás. V neděli to také bude 70 let, kdy Edmund Hillary a šerpa Tenzing Norgay vystoupili jako první na Mount Everest. Ted' tam vystoupí kdekdo, zrovna jsem četl, že tam vylezla zubařka z Přestic. A nikdo ji neoslavuje. Tehdy - jak si i já dobře vzpomínám - to byla historická událost.

Další výročí, na které si bohužel také vzpomínám, bylo v téměř stejný den jako dobytí nejvyšší hory světa. Národní shromáždění Československa na tajném zasedání 30. května 1953 schválilo provedení měnové reformy a ta byla 1. června vyhlášena (nedovedu si představit, jak to mohli dva dny udržet v tajnosti, dnes by něco takového nebylo možné).

Vzpomínám si na to dobře. Byla sobota, tehdy ještě pracovní, a ve chvíli, kdy se zavíraly všechny obchody, byla vyhlášena měnová reforma. Bylo to v sobotu v poledne záměrně, kdy většina lidí už odešla z práce (a nemohli rebelovat) a kdy nebylo staré peníze kde a jak utratit. Úplně vidím z našeho okna ulici na Vinohradech, kde se utvořila obrovská fronta u - i v sobotu v poledne - otevřené cukrárny. Lidi si kupovali stovky dortů a zmrzlin (polárky a nanuky) a rozdávali to kolemjdoucím.

Protesty byly malé, i když si připomínáme největší odvahu plzeňských škodováckých dělníků. Národ už byl za pět let od Února dostatečně zdecimován. Měnová reforma měla za cíl odstranit velkou ekonomickou nerovnováhu inflačního typu, která vznikla totálně nezodpovědnou politikou, v dnešní terminologii bych řekl měnovou a finanční politikou, tehdejší komunistické vlády. Politici v 50. letech nezvolili cestu otevřené inflace (jako politici dnešní), dali přednost likvidaci nadměrného množství peněz v oběhu formou měnové reformy.

Každý, kdo měl větší množství peněz, nesmírně prodělal. V tom je inflace rovnoměrnější, při ní prodělají všichni. Tehdy to byla součást „třídního boje“, založená na představě, že víc peněz mají ti, kteří si je - podle komunistického myšlení - nezasloužili. (Nabízí se úvaha, že dnešní progresivisté a pokrokaři uvažují podobně.)

Plyne z toho jedno velké ponaučení: nesmí se dopustit vytvoření hluboké ekonomické nerovnováhy. Studentům vyprávím, že jsme jediná země „na východ od Aše“, která má i dnes stejnou měnu jako v roce 1953. Všude jinde už se měna změnila, často muselo být škrtnuto několik nul. Jen u nás celých těch 70 let převládala relativně omezitelná politika - až do zrodu dnešní inflace.

V posledních letech jsme však na tuto omezitelnost zapomněli. Nadměrným růstem peněžní zásoby kolem poloviny minulého desetiletí (v souvislosti se záměrným oslabením české koruny), bezmyšlenkovitým vyhazováním peněz v éře covidu, přijetím absurdního Green Dealu, který přináší a přinášet bude neúnosně vysoké náklady, lehkovážným vydáváním peněz na ukrajinskou válku a hlavně neochotou vlád, včetně vlády současné, udělat potřebný zásah a nerovnováhu snížit či odstranit. Nedávný, ještě málo specifikovaný a nikoli na dnešek mířící Fialův a Stanjurův „ozdravný“ balíček tímto zásahem není.

Memento měnové reformy roku 1953 by mělo být noční můrou našich současných politiků. Měli bychom zajistit, aby se něco takového nemuselo opakovat. Neměli bychom být nadměrně klidní.

[ZDROJ](#)